

שרי,

למען האמת כשקיבלתי את המכתב שלך לא הבנתי מדוע אני, מכל האנשים קיבלתי את המשימה הזאת. הרי הקשר בינינו היה חסר כל רגש וההיכרות בינינו מעולם לא הייתה עמוקה מעבר לאקטים הפיזיים שהיו בינינו.

אך ככל שעוברים הימים אני מבינה יותר ויותר. אני הבן אדם היחיד בחייך שהכיר את הצד הזה שבך. כמובן שהקשר הזה יכול היה להתחזק עוד יותר אם רק היית מוכנה לקבל את עצמך כמו שאת. אבל אולי אחרי כל השנים בהן ניסיתי לשכנע אותך להפסיק להסתתר, סוף סוף את מאפשרת לי להציג לקרוביך, אותם מעולם לא הכרתי, את שרי האמיתית.

המילה הזאת שחרוטה על ידך כצלקת, שתמיד פחדת ממנה כל-כך והחשבת אותה לקללה היא מי שאת יקירתי. למרות כך הסבל שהיה לך בגללה. לטוב ולרע. פחדת שכך אנשים יקראו לך ברחובות פריז כשאת מתהלכת לצידי. וכך, עך אף הביקורים הרבים שלך בעיר מעולם לא הכרת אותה מעבר לחזר השינה שלי. כמה חבל...

אנא קבלי מנחה זו ממני בהבנה ובקבלה ושאי אותה עמך לקברך בשלוות עולמים.

קתרין